

KÚRIA

Bfv.III.32/2014/5.szám

A Kúria Budapesten, a 2014. év április hó 22. napján tartott tanácsülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A lopás büntette miatt K. Z. és társa ellen folyamatban volt büntetőügyben az I. rendű terhelt által benyújtott felülvizsgálati indítványt elbírálva a Miskolci Járásbíróság 19.B.2880/2012/33. számú, illetve a Miskolci Törvényszék - mint másodfokú bíróság - 14.Bf.842/2013/14. számú ítéletét hatályában fenntartja.

E végzés ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye, s ebben az ügyben sem az előterjesztő, sem azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

I n d o k o l á s

A Miskolci Járásbíróság a 2013. március 22. napján kelt 19.B.2880/2012/33. számú, illetve a Miskolci Törvényszék - mint másodfokú bíróság - 14.Bf.842/2013/14. számú ítéletével az I. rendű terheltet az 1978. évi IV. törvény (továbbiakban Btk.) 326. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő társtettesként elkövetett orgazdaság büntetében mondta ki bűnösnek, és ezért őt, mint többszörös visszaesőt 2 év fegyházbüntetésre és 2 évi közügyektől eltiltásra ítélte.

A terheltek ellen a Miskolci Városi Ügyészség a B.3413/2012/35-I. számú vádiratával a Btk. 316. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés II. fordulat d) pontjára figyelemmel a (6) bekezdés b) pontja szerint minősülő jelentős értékre, dolog elleni erőszakkal

elkövetett lopás büntette miatt emelt vádat.

A vádirati tényállás szerint a terheltek behatoltak az É. Kft. miskolci telephelyére és onnan 6 darab kábeldobot tulajdonítottak el a rajtuk lévő kábellel, összesen mintegy 2.303.399 forint értékben.

A vádirati tényállást és a cselekmények jogi minősítését az ügyész változatlanul fenntartotta.

Az elsőfokú bíróság a következő tényállást állapította meg.

2012. április 3. 17 óra és 2012. április 4. 6 óra 30 perc között ismeretlen tettesek a M., T. út alatti, az É. Kft. tulajdonát képező telephelyről a lakat lefeszítését követően 2.303.399 forint értékű kábelt tulajdonítottak el.

Az I. rendű és a II. rendű terhelt az így eltulajdonított kábelekből 1.600.000 forint értékű kábelt a helyszínről a II. rendű terhelt által vezetett gépkocsival elszállítottak.

A több fordulót észlelve a helyszín közelében tartózkodók értesítették a rendőrséget, akik a terhelteket tetten érték, az elszállított kábeleket lefoglalták és a sértettnek később kiadták, így az okozott kár e tekintetben megtérült.

Mind az első-, mind a másodfokú bíróság - az ügyészi állásponttal szemben - a bűnösség megállapítását arra a következtetésre alapozta, hogy az eljárás során minden kétséget kizáró módon nem lehetett bizonyítani, hogy a terheltek tulajdonították volna el a kábeleket, azt azonban igen, hogy mindkét terhelt - tudva, hogy bűncselekmény elkövetéséből származnak - haszonszerzésre törekedve megszerezte azokat.

A jogerős határozatok ellen az I. rendű terhelt nyújtott be felülvizsgálati indítványt arra hivatkozással, hogy az alapügyben eljáró bíróságok megsértették a vádhoz kötöttség elvét, ugyanis olyan tényállást állapítottak meg, következésképpen olyan bűncselekmény elkövetéséért ítélték el, amelyet a vádirat nem tartalmazott.

Az indítvány lényege szerint úgy az első-, mint a másodfokú bíróság törvényes vád nélkül járt el, ugyanis a vád tartalma szerint a terheltek dolog elleni erőszakot is alkalmazva az elsőfokú ítéletben részletezett kábeleket eltulajdonították.

Ezzel szemben a bíróság a vádtól eltérő tényállást állapított meg; mégpedig olyat, amely a bűncselekmények lényeges elemét alkotó tények tekintetében az eredeti vádnak egyáltalán nem felelt meg.

A Legfőbb Ügyészség BF.105/2014. számú átiratában a megtámadott határozatok hatályában fenntartását indítványozta.

A Kúria az I. rendű terhelt felülvizsgálati indítványát nem találta alaposnak.

Kétségtelen, hogy a Be. 2. § (3) bekezdése szerint a bíróság annak a személynek a büntetőjogi felelősségéről dönthet, aki ellen vádat emeltek, és csak olyan cselekmény elkövetése miatt, amelyet a vád tartalmaz.

A Be. 416. § (1) bekezdés c) pontja alapján felülvizsgálatnak van helye, ha a bíróság határozatának meghozatalára a 373. § I. b) és c) pontjában, valamint a II-IV. pontjának valamelyikében meghatározott eljárási szabálysértéssel került sor. Ezért a 373. § (1) bekezdés I. c) pontjára figyelemmel felülvizsgálati ok, ha a bíróság törvényes vád hiányában járt el.

Az eljárás során lefolytatott bizonyítás eredményeként a tényállás a vádirathoz képest annyiban változott, hogy a közvetlen eltulajdonítás nem volt bizonyítható, az azonban igen, hogy a vád tárgyát képező dolgokat a terheltek - tudva, hogy azok bűncselekményből származnak - haszonszerzésre törekedve szerezték meg. Következésképpen sem a sértett személye, sem a cselekménnyel érintett dolgok azonossága nem változott.

Az orgazdaságnak a vagyoni haszon végett történő megszerzés ugyanúgy törvényi tényállási eleme, mint a lopásnak.

Ezt a tényt a vádirat is magában foglalta (bár azzal, hogy közvetlenül a sértettől kerültek a dolgok a terheltekhez), ezért nem jelenti a vádelv sérelmét az, hogy a megtámadott határozat szerint ez közvetett módon történt.

Korábban a Legfelsőbb Bíróság, majd a Kúria számos eseti döntésében rámutatott, miként arra a másodfokú bíróság is hivatkozott, hogy nem értékelhető a törvényes vád hiányaként és a vádon túlterjeszkedésként az, ha a bíróság egy bűncselekmény törvényi tényállását megvalósító elkövetési magatartás kapcsán a tettazonosság keretei között a vádiratban le nem írt tényt is megállapít, és a cselekményt ennek figyelembevételével értékeli.

A vádelv ugyanis nem jelent minden részletre kiterjedő szükségszerű azonosságot a vádban leírt és az ítéletben megállapított történeti tények között, annál is inkább, miután a bíróság nincs kötve a vádbeli minősítéshez, s az eltérő minősítés eltérő tényelemek megállapítását is szükségessé teheti az ítéletben. A bizonyítás eredményéhez képest tehát a bíróság pl. az elkövetés helye, módja,

eszköze, eredménye, indítéka stb. tekintetében eltérhet a vádbeli ténymegállapításoktól anélkül, hogy ezzel a vádelvet sértené (EBH 2011.2385.).

A Kúria az I. rendű terhelt felülvizsgálati indítványát elbírálva megállapította, hogy az alapügyben eljáró bíróságok nem követték el a Be. 373. § (1) bekezdés I. c) pontjában írt eljárási szabálysértést.

Mindezekre figyelemmel - s miután nem észlelt olyan egyéb eljárási szabálysértést sem, amelynek vizsgálatára a Be. 423. §-ának (5) bekezdése alapján hivatalból köteles - a Kúria a felülvizsgálati indítványnak nem adott helyt, s a megtámadott határozatokat - a Be. 426. §-a alapján az I. rendű terheltet érintően hatályában fenntartotta.

A Kúria határozata elleni fellebbezést a Be. 3. §-ának (4) bekezdése, a felülvizsgálatot pedig a 416. § (4) bekezdésének b) pontja zárja ki.

A Be. 418. §-ának (3) bekezdése szerint minden jogosult csak egy ízben nyújthat be felülvizsgálati indítványt, kivéve, ha az újabb felülvizsgálati indítvány benyújtása a 416. § (1) bekezdésének e) vagy g) pontján alapul. A Be. 421. §-ának (3) bekezdése pedig úgy rendelkezik, hogy az ugyanazon jogosult által ismételten előterjesztett, illetőleg a korábbival azonos tartalommal ismételten előterjesztett indítvány elutasítására vonatkozó határozat hozatalát a Kúria mellőzheti.

Budapest, 2014. április 22.

Dr. Kónya István s.k. a tanács elnöke, Dr. Varga Zoltán s.k. előadó bíró, Dr. Akác Zoltán s.k. bíró

A kiadmány hiteléül:

írnok
BÉ